

Ο δια Χριστόν σαλός Γέρο Κωνσταντίνος

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές](#)

5014—konstantinos-monaxos-kareotis-fotografies-1-315x236

Διήγηση του Οσίου Παΐσιου

Ο άκακος και σιωπηλός δια Χριστόν σαλός Γέρο Κωνσταντίνος (Αγγελής) γεννήθηκε στο Καλέντσι της Δωδώνης, στην Ήπειρο, στις 10-2-1898. Τον πατέρα του τον έλεγαν Σταύρο και την μητέρα του Ανθούλα.

Λε-πομέρειες από τα πρώτα χρόνια της μοναχικής ζωής του δεν γνωρίζουμε, αλλά αυτό που ξέρουμε είναι ότι είχε κά-νει παλιά στην Ι. Μονή Διονυσίου ως αρχάριος. Χρόνια όμως, συνέχεια, τον έβλεπε κανείς να εμφανίζεται γύρω στις Καρυές και να μένη σ' ένα γκρεμισμένο Κελλί της Μονής Κουτλουμουσίου. (Παλιά ήταν το «Μονύδριο των Φιλαδέλφων» του Αγίου Γεωργίου).

Εκεί λοιπόν σε μία γωνία του γκρεμισμένου κτιρίου, που έπεφταν λιγότερα νερά από την στέγη και έμπαινε λιγότερο κρύο από τα σπασμένα παράθυρα και τις πόρτες, είχε κάτι κουρελιασμένες κουβέρτες και έμοιαζε σαν αετός στην φωλιά του.

Εξωτερικά ο Γέρο Κωνσταντίνος δεν φαινόταν τι είναι, διότι μόνο σκουφί και γένια είχε, που τον έδειχναν για Καλόγηρο. Πάντα τον σκέπαζε μια παλιά χλαίνη, με ένα σχοινί σφιχτά δεμένο στην μέση, και έδειχνε για κοσμικός. Εσωτερικά όμως ήταν ντυμένος με την Χάρη του Αγγελικού Σχήματος, η οποία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του. Όποιος τον έβλεπε από μακριά τον Γέροντα, τον περνούσε για δυστυχισμένο φτωχό άνθρωπο ή τρελό, αλλά από κοντά, όταν έβλεπε κανείς το λαμπερό του πρόσωπο, καταλάβαινε ότι κάποιος μυστήριο κρύβεται σ' αυτόν τον ευλογημένο άνθρωπο και δεν τον θεωρούσε για τρελό, αλλά τρελούς θεωρούσε εκείνους που έλεγαν τρελό τον Γέρο Κωνσταντίνο.

Ο Γέρο Κώστας (έτσι τον έλεγαν), ενώ ζούσε στις συνθήκες που ανέφερα, με τελεία εγκατάλειψη του εαυτού του, και ενώ ούτε πλενόταν, εν τούτοις ήταν καθαρός, γιατί ζούσε σαν πετεινό του ουρανού.

Με ανθρώπους σπάνια μιλούσε, ενώ με τον Θεό πάντοτε δια της αδιαλείπτου προσευχής. Πολλές φορές ηρπάζετο ο νους του, και, όταν συνερχόταν, έκανε κάτι κινήσεις με το χέρι του, «για να θολώση τα νερά», χωρίς να πη τίποτα και έφευγε. Φυσικά, για τους κοσμικούς ανθρώπους αυτή η συμπεριφορά του ήταν

παρεξηγήσιμη. Ακόμη και όταν τους έλεγε κανένα προφητικό, και αυτό τους φαινόταν για ανοησία.

Όταν καμιά φορά μιλούσαν οι γύρω του, και ο Γέρο Κωνσταντίνος δεν τους παρακολουθούσε, γιατί αυτός προσευχόταν, και ο νους του ήταν στον Θεό, πάλι για αφηρημένο τον νόμιζαν. Έπρεπε να τον ρωτάη κανείς πολλές φορές τον Γέρο Κωνσταντίνο και να επιμένη για να απαντήσει, και πάλι θ' άκουγε δυό - τρία λόγια μουρμουριστά, αλλά προφητικά.

Ο Γέρο Κωνσταντίνος είχε εσωτερική καθαρότητα, γι αυτό έβλεπε καθαρά πολύ μακριά! Δυστυχώς όμως, μερικοί από εμάς τους ταλαίπωρους «τον άνθρωπο του Θεού» τον θεωρούσαμε για ταλαίπωρο άνθρωπο, επειδή έμενε μέσα στα χαλάσματα, ενώ εκείνος εκεί στα χαλάσματα έκτιζε συνέχεια την ψυχή του, η οποία ψυχή αξίζει περισσότερο απ' όλο τον κόσμο, καθώς μας είπε ο Χριστός.

Όπως ανέφερα, σε μια γωνιά στα χαλάσματα είχε την φωλιά του με τις κουρελιασμένες κουβέρτες και δίπλα του ένα Ψαλτήρι και ένα Ωρολόγιο της Εκκλησίας. Το δε νοικοκυριό του ήταν ένα τενεκάκι από κουτί κονσέρβας με ένα σύρμα για χερούλι! Αυτή ήταν όλη η περιουσία του!

Κάθε Σάββατο περνούσε συνήθως από δύο Κονάκια στις Καρυές, και οι Πατέρες του έβαζαν κάτι από τα περισσεύματα στο τενεκάκι του. Περνούσε πάντα σιωπηλά, χωρίς να ζητάει είχε αρχοντιά. Εάν οι άλλοι ήταν απασχολημένοι, έφευγε χωρίς να πάρη τίποτα. Κάπου - κάπου περνούσε και από τα μπακάλικά και έπαιρνε μόνος του, σαν σπουργίτης, πέντε - έξι ελιές στο χέρι του και έφευγε. Οι μπακάληδες το θεωρούσαν αυτό ευλογία, γιατί τον αγαπούσαν τον Γέρο Κώστα. Εάν κανείς του έβαζε χρήματα στην τσέπη του κρυφά, τα άφηνε και αυτός κρυφά στα μπακάλικά και έφευγε. Έτσι φρόνιμα ζούσε ο Γέρο Κώστας στο Περιβόλι της Παναγίας, σαν άκακο αρνάκι.

Δυστυχώς όμως, πριν από ένδεκα χρόνια, το 1969, επειδή έρχονταν πολλοί κοσμικοί, Ευρωπαίοι, και τον νόμιζαν για τρελό, έτσι όπως εμφανιζόταν στις Καρυές, οι Αρχές έστειλαν στο Τρελοκομείο τον άνθρωπο του Θεού!

Εκεί στην κλινική, αφού τον εξέτασαν οι γιατροί, δεν του βρήκαν τίποτε. Τα μυαλά του ζύγιζαν τετρακόσια δράμια (μια οκά), αλλά εμείς οι σημερινοί άνθρωποι, οι εξωτερικοί, με την κατ' όψιν κρίση μας, τον αδικήσαμε και στην συνέχεια. Ενώ τον βρήκαν υγιέστατο, τον έστειλαν από το Τρελοκομείο στο Γηροκομείο. Εκεί, επειδή είχε βρεθεί τελείως ξαφνικά σε κοσμικό περιβάλλον - στην Θεσσαλονίκη - έπιανε μία γωνιά και έλεγε την ευχή, και από τα μάτια του κυλούσαν συνέχεια τα δάκρυα σαν χάνδρες.

Όταν έμαθα ότι ο Γέρο-Κώστας πέρασε αυτή την ταλαιπωρία και βρίσκεται πια στο Γηροκομείο, είπα στην αδελφή που ήταν στην Γραμματεία να τον φροντίζει. Φυσικά, ήταν καλύτερα από το Τρελοκομείο στο Γηροκομείο, αλλά όσο και καλά να ήταν, για τον φιλήσυχο Μοναχό Γέρο Κωνσταντίνο το Περιβόλι της Παναγίας ήταν καλύτερο και απ' όλα τα παλάτια του κόσμου.

Απορούσε το καημένο Γεροντάκι και έλεγε στην αδελφή :

-Γιατί μ' έφεραν εδώ;

Εκεί λοιπόν πέρασε την επίλοιπη ζωή του ο «δια Χριστόν σαλός», ο οποίος ταλαιπωρήθηκε από εμάς τους κοσμικά έξυπνους.

Δεν έχει σημασία που κοιμήθηκε κι αν κοιμήθηκε στο Γηροκομείο... και όχι στο άγιον Όρος ο Γέρο Κώστας. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι θα ξύπνησε στον Παράδεισο, ο πολύ έξυπνος, ο «δια Χριστόν σαλός» Γερο Κωνσταντίνος. Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

Απόσπασμα απο το βιβλίο: ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ - Γέροντος Παισίου Αγιορείτου.

Πηγή: simeiakairwn.wordpress.com